

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 106. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm3254/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Krigsmand; men saaledes samle sig gjerne de menneskelige Kræfter tilsidst for at stride mod den truende Død og synke samlede i Graven. Der sank nu ogsaa Danmarks faure Skikkelse forladt af Landen, som dog efterlod paa Marken i sin sidste Villie et sødt og helligt Minde, der gjemte Haabet om Gjenfødelse. Det er den frevne Lov og Krønike, der vel med Rette kaldes Landens sidste Villie og Eftermale, Lovene skrives paa dansk i Valdemars og hans Sønners Dage, beslaage det vromodelig at de gjøres behov forbi Menneskenes Børn vil ikke nøies med hvad Gud beskærer og gjøre Her og Skjel af Sandheds Kjærlighed, de gjøre vittetlig at Gud og Sandhed var ingensteds saa dybt indpræntede som i det kristne Danne-Hjerte, og at vor Moders Maal er hendes eget gamle Hjertesprog.

Kroniken som Soro skrev efter Abolons Tilskyndelse seyhundredte Aar forleden fremstiller i et Speil det danske Hjertes underfulde, vilde til, men altid dybe, omme Kærliser med Hærlen af Kraft og Svagheb, Vælde og Banheld der ingensteds i Europa saa sjenhynlig har berort paa Hjertets Slag i Tro og Bantroe, som i Danne-mark. Paa Latin er den kronike skrevet, forbi Danne-Hjertet i Beskebenhed ei turde troe sit Tungemaal bekvemt til store Ting, men ligesom vi derved fik et Vidnesbyrd om dansk Hlid og Lærdom der i hine Dage forgjæves søger sin Mlage, saa mærkes og snart at Kjønen er Jacobs,

Kjøndt Hænderne ere Gsans, thi ægte dansk er Soro's Die og dansk hans Tunge selv i det semmede Maal. Bist lader det sig ikke gjore at ordne efter Karstal Danmarks Kjempeviser, men vist er det, at mange af dem er i Grunden og i Stikkelsen om ikke just i Klædebonnet ældre og mange samtidige med Valdemarerne, thi deres Mærke er dem ei i Klæder Klæret men i Kjødet baaret.

Norge, som i det niende Aarhundrede sammenføisedes med Haarfagers Forhammer, sønndesleedes igjen af sin uretliche Land i hans Ht og Glæde-Tarlerne. Forgjæves prøvede den skjælle, fromme Halva Adeliseen at lokke Hjelde til at boie sig under Christi milde Nag, det maatte blødes først i flere Strømme Blod, bugnede dog kun for Olav Trygversons den kristne Kjempehaand, og Hilde sig kun ad for Hellig-Olav, som for at driske hans Blod og oplade ham en Klippegrav. Først da hans Haldvrod er med det hele Steenhjerte, Harald Haardraade, havde knækket Hjelde's gamle Tæller, da Levingen af Norges Kjempe-Adel var lagt i Grav, deels ved hans Haand, deels ved hans Fod paa Englands Kyst, først da stod Kongeskeel og Kirke en liden Stund i Koe paa det floisede Doore, og Sigurd Forsalasar pnytede vittig paa Ryglet og Gal; men der nu Galen blev saa klar og Bivet derinde saa lystigt, ginge Ungerfænde i Hled paa gloende Bær, for som uægte Kongebørn at

